

Vergeeft elkaar

“Verdraagt elkaar en vergeeft elkaar, als de een tegen de ander een klacht heeft; zoals ook Christus u vergeven heeft, zó ook gij” (Kolosse 3:13).

Deze opdracht van God gaat heel erg ver. Om die te kunnen vervullen, moeten we inderdaad door Hem zijn uitverkoren (vers 12). Hij heeft ons uitgekozen, vóórdat de wereld bestond. Ja, van eeuwigheid af had Hij ons ertoe bestemd dat we Zijn kinderen zouden worden. Dat betekent dat we Zijn natuur hebben ontvangen toen we opnieuw zijn geboren. Het betekent ook dat Gods bestemming met ons is dat we het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig worden, dus dat we op de Heere Jezus gaan lijken.

Als een mens niet weet of hij is uitverkoren, is het noodzaak dat hij eerst op zijn knieën gaat om God zijn zonden te belijden en de Heere Jezus als zijn Verlosser aan te nemen. Als hij dat heeft gedaan, weet hij dat hij uitverkoren is. En dan kan hij ook beginnen de deugden van Christus te vertonen, zoals die in Kolosse 3:12–14 worden voorgesteld.

Het “Vergeeft elkaar” gaat enorm ver. De Heilige Schrift laat ons duidelijk zien dat er pas vergeving is na berouw over de zonde en belijdenis ervan. De Heere Jezus zei het Zelf: “Als uw broeder zondigt, bestraf hem; en als hij berouw heeft, vergeef hem. En als hij zevenmaal per dag tegen u zondigt en zevenmaal tot u terugkeert en zegt: Ik heb berouw, zult gij hem vergeven” (Lukas 17:3–4).

Als iemand tegen zijn broeder zondigt, is de verhouding verstoord. De enige weg om de broederlijke verhouding te herstellen, is dat de zonde wordt ingezien. Soms moet de broeder die gezondigd heeft, daarbij worden geholpen, want we zijn vaak zo blind voor onze eigen fouten. Als hij het heeft ingezien, zal het hem ook spijten. Dat noemt de Bijbel ‘berouw’. Als er werkelijk berouw is, zal er ook het verlangen zijn om de gemaakte fout te belijden, want alleen door belijdenis wordt het uit de weg geruimd. Er is geen andere weg om het geweten werkelijk te ontlasten.

Nu, het is duidelijk de opdracht van de Heere Jezus om te vergeven als iemand bij mij komt om iets te belijden wat hij mij heeft aangedaan. Dat is een uiterst belangrijke opdracht; al te gemakkelijk is die echter lang niet altijd. Zeker, omdat het voor kan komen dat iemand regelmatig dezelfde fout begaat. Hoe belangrijk echter ook de opdracht is om te vergeven als iemand met belijdenis van zijn zonde bij mij komt, dát is niet wat Kolosse 3 ons zegt!

Los van het daadwerkelijke vergeven waardoor de verhouding tussen twee broeders in de praktijk wordt hersteld, spoort de Schrift ons aan om *vergevingsgezind* te zijn, ook al op het moment dat er van een berouw over en belijdenis van de zonde geen sprake is!

Het past een christen om altijd bereid te zijn om te vergeven, om altijd klaar te staan bij het geringste teken van inkeer te reageren. We verlangen niet van iemand die een misstap heeft gedaan, dat hij eerst maar eens op z’n knieën voor ons moet gaan liggen, dat hij diep door het stof moet.

Er moet wel echt berouw zijn om in de praktijk te kunnen vergeven, maar het moet voor ons een vreugde zijn om te vergeven. Ja, we moeten al bereid zijn om te vergeven als er zelfs nog helemaal niets van inkeer te zien is.

Onze vergevingsgezindheid hangt niet af van de toestand van de broeder die tegen mij zondigde, maar van mijn eigen toestand. Als we er een dieper besef van hadden hoeveel de Heere ons heeft vergeven en hoe Hij Zich erover verblijdt om te vergeven en kwijt te schelden, zou het ons misschien wat makkelijker vallen om deze vergevingsgezindheid te bezitten. Deze bereidheid om te vergeven, gaat veel verder dan de daadwerkelijke vergeving ná de belijdenis. En toch is ook dát niet wat in ons vers wordt bedoeld. Kolosse 3:13 gaat nóg verder.

Hier wordt ons gezegd: *“Vergeeft elkaar!”* Dat wil zeggen: absoluut, zonder enige voorwaarde. Als iemand tegen mij zondigt, zegt God: ‘Vergeef hem!’ God zegt niet alleen: ‘Vergeef hem *als hij je zijn zonde belijdt*’. God zegt ons niet alleen: ‘Al voordat hij zijn zonde belijdt, moet je *bereid zijn hem te vergeven*’. Nee, God zegt ook: ‘Als iemand tegen je zondigt, *vergeef hem*, direct en volkomen!’

Dát gaat ver! Dat is een onvoorwaardelijke vergeving van de zonde van onze broeder. De Heere Jezus Christus is daarvan Zelf het grote Voorbeeld. In Lukas 23:34 riep Hij op het kruis tot Zijn God en Vader: “Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen” – en het betrof hier zelfs Zijn vijanden!

De Romeinse soldaten hadden Hem aan het kruis genageld. Ze stonden op het punt Zijn kleding te verdobbelen. De joden keken toe en genoten van hun ‘overwinning’. En dan deze stem van de Heere Jezus te horen!

Er was niets te zien van inkeer en berouw, laat staan van openlijke erkenning van deze afschuwelijkste van alle zonden. De Heere Jezus zei ook niet tegen Zijn Vader: ‘Vader, Ik ben nu al bereid om ze te vergeven; wilt U ze vergeven als ze hun schuld erkennen?’ Nee, Hij zei: “Vader, vergeef hun!” Dát is ons grote Voorbeeld.

Als een broeder tegen mij zondigt, mag ik hem in mijn hart al direct vergeven. Sterker, dat verwacht de Heere van mij, want zo heeft Hij ook jegens mij gehandeld. Ik móet vergeven. Dat is een opdracht. Het past de christen, de navolger van Christus. We zijn er alleen toe in staat als we daadwerkelijk op de Heere Jezus zijn gericht en Zijn voetstappen drukken.

Welk een zegen zal er vloeien als we als broeders en zusters deze opdracht meer zouden uitvoeren! Dan wordt werkelijk de Heere Jezus zichtbaar.